

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. H.,**
bytem ,

zastoupen Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem,
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1,

proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy,**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1,

zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem,
sídlem Na Příkopě 853/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č. j. MHMP 2218894/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městské části Praha 10, Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 11. 2018, č. j. P 10 – 060236/2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb. o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“), neboť při přepravě dne 26. 2. 2018 v době od 9:35 hod do 9:50 hod od domu č. 40 v ulici Národní na Praze 1 před dům č. 1a v ulici Vršovická na Praze 10 jako fyzická osoba úmyslně vykonal s vozidlem tov. zn. Škoda Fabia, RZ X, v rozporu s § 21c odst. 1 zákona práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby. Za spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 34e odst. 4 písm. c) a § 34e odst. 6 zákona o silniční dopravě uložen správní trest pokuty ve výši 50 000,-Kč a zákaz činnosti na dva roky, a dále povinnost uhradit náklady řízení. Žalovaným byl změněn výrok I. tak, že slova „bytem X“ byla nahrazena slovy „adresa trvalého pobytu: X“, slova „jako fyzická osoba úmyslně vykonal“ byla nahrazena slovy „jako fyzická osoba úmyslně vykonával“, slova „v rozporu s § 21c odst. 1 zákona“ byla nahrazena slovy „v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě“, slova „podle ustanovení § 34e odst. 4 písm. c)“ byla nahrazena slovy „podle ustanovení § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě“, slova „pokuta ve výši 50.000,-Kč“ byla nahrazena slovy „pokuta ve výši 20.000,-Kč“, slova „na dobu dvou let“ byla nahrazena slovy „na dobu jednoho roku“. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce namítá, že se nedopustil přestupku, který mu je kladen za vinu. Skutkový děj popsáný ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí na takové jednání nedopadá. Žalovaný potvrdil právní kvalifikaci přestupku a výrok upravil. Ze skutkové věty však nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky daného přestupku. Skutková věta hovoří pouze o přepravě bez jakýchkoli dalších okolností vysvětlujících skutek. Není vůbec zřejmé, zda se jednalo například o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou. Popsaný skutek nenaplníuje zákonné znaky vytýkaného přestupku, kdy se patrně mělo jednat o přestupek podle zákona o silniční dopravě. Nelze také odlišit skutkovou a právní větu. Nelze se spokojit s tím, že by popis skutku vycházel např. z odůvodnění rozhodnutí. Je třeba postupovat v souladu s judikaturou a v souladu s § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Žalobce se domnívá, že se nemohl dopustit přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, jehož znkem je trvalost a opakovanost. To mj. vyplývá z užití nedokonavého slovesného vidu u pojmu „vykonává“. K tomu odkázal mj. na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 A 29/2016 – 48 ze dne 28. 6. 2018. Podle žalobce jsou opakovanost a soustavnost pojmové znaky vykonávání práce řidiče taxislužby. Tomu dle něj nasvědčuje i teleologický a systematický výklad. Fakt, že nejsou správní orgány schopny předmětné přestupkové jednání řešit, či jsou toho schopny jen s vynaložením velkého či nadměrného úsilí, nemůže být důvodem pro výklad zákonného ustanovení o přestupku činěný v neprospěch obviněného z přestupku. I v případě, že by přicházel v úvahu dvojí výklad právní normy § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, pak má žalobce za to, že by bylo na místě postupovat podle zásady in dubio pro mitius a zvolit výklad pro žalobce příznivější. Žalobce dále namítá nezákonné ukládání sankce. Žalovaný sice snížil uloženou pokutu i zákaz činnosti, avšak dle žalobce přitom postupoval nezákonně. Podle žalobce je nutné, aby výše sankcí odpovídaly skutkově shodným případům. Dle žalobce ukládá žalovaný v obdobných případech pokutu ve výši 10 000,-Kč bez současného uložení zákazu činnosti (rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019, č. j. MHMP 2194341/2019 a ze dne

18. 11. 2019, č. j. MHMP 2322609/2019). Tyto případy se podle žalobce skutkově neodlišují od jeho věci, kdy jemu však byla uložena pokuta ve výši 20 000,-Kč a zákaz činnosti na dobu jednoho roku. Napadené rozhodnutí a stanovení výše pokuty je dle žalobce postaveno na libovůli správního orgánu a je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalobce má rovněž za to, že odůvodnění zákazu činnosti je nepřezkoumatelné a nedůvodné. Správní orgán I st. dle žalobce odůvodnil uložený zákaz činnosti tím, že hrozí, že bude v této činnosti pokračovat. Dle správního orgánu lze předpokládat, že uložení tohoto správního trestu bude dostatečným ponaučením k tomu, aby jednání žalobce neopakoval. Dle žalobce však správní orgán nezdůvodnil, jaká a zda vůbec reálná hrozba pokračování v nezákonné činnosti existuje a na základě čeho toto dovozuje. Správní orgán totiž podle žalobce mj. také uvedl, že mu není známo, že by se žalobce dopouštěl protiprávního jednání opakovaně. Žalovaný sice doplnil úvahy ohledně uloženého zákazu činnosti, avšak tyto jsou podle žalobce vágní učiněné na základě spekulací s nepřihlédnutím k jeho konkrétní situaci a provedenímu dokazování. Již stěžní úvaha z „úřední činnosti je známo“ je nezákonná, resp. nepřezkoumatelná, pakliže není doložená například určitou statistikou. Argument o pokřivení trhu v taxislužbě je rovněž zcela vágní a nezdůvodněný. Argument o neúčinnosti ukládání pokut, a tedy nutnosti uložit správní trest zákazu činnosti, je rovněž nesprávný. Žádné relevantní důkazy k tomuto žalovaný neprovedl. Zákon hovoří o *možnosti* uložit správní trest zákazu činnosti, kdy je zřejmé, že tato možnost bude závislá na správním uvážení žalovaného jako trestního tribunálu podle čl. 6 Úmluvy, které musí být pečlivě uvážené v konkrétní situaci, předvídatelné a souladné s rozhodovací činností žalovaného. Takto však žalovaný nepostupoval. U některých (zcela shodných) případů neuložil trest zákazu činnosti, u jiného (zcela shodného) žalobcova případu takový trest uložil. Podle žalobce je třeba při ukládání trestu zákazu činnosti z hlediska účelu trestu třeba postupovat velmi obezřetně. Žalovaný se ve své úvaze o nutnosti uložit trest zákazu činnosti nevypořádal s konkrétními okolnostmi případu, rozhodnutí je nezákonné, protože překračuje zásady správního uvážení.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K první námitce žalovaný sdělil, že skutková věta prvostupňového rozhodnutí ve znění napadeného rozhodnutí zcela splňuje požadavky dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. Je v ní uveden popis samotného skutku, tedy úmyslné poskytnutí přepravy příslušným vozidlem, kdy tato přeprava odpovídala poskytnutí taxislužby, avšak byla poskytnuta bez příslušného oprávnění, za což byla žalobci uložena sankce dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě z důvodu porušení § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě. Skutková věta dále obsahuje přesně stanovenou dobu páchání přestupku a místo spáchání. Obsahuje rovněž způsob, tj. poskytnutí taxislužby příslušným osobním vozidlem bez oprávnění řidiče tohoto vozidla k výkonu činnosti řidiče taxislužby, kdy zároveň odkazuje na ustanovení, které bylo porušeno. Skutková věta podle žalovaného jasně nad jakoukoli pochybnost popisuje skutek, kterého se žalobce dopustil, kdy jej zároveň činí nezaměnitelným tak, aby v budoucnu nedošlo k porušení zásady ne bis in idem. Ke druhé námitce žalovaný sdělil, že požadavek opakování a soustavnosti vykonávání činnosti řidiče taxislužby bez příslušného oprávnění dovozuje žalobce pouze z gramatického výkladu, dle žalovaného je však nutné zkoumat záměr zákonodárce a zákon jako celek v rámci právního řádu. Izolovaný gramatický výklad nemůže dle žalovaného obstát proti smyslu a účelu zákona o silniční dopravě, proti jeho teleologickému výkladu ani proti závěrům judikatury. K námitce ohledně nezákonného uložení sankce žalovaný sdělil, že není oprávněn měnit výrok o správním trestu uložený prvoinstančním správním orgánem v neprospěch pachatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Pokuta byla z jeho strany poměrně snížena pouze z důvodu užití nesprávného zákonného ustanovení. Žalovaný také poukázal na to, že ve svém odůvodnění uvedl, že spáchaný přestupek považuje za mimořádně závažný, kdy kromě pokuty je odůvodněn i zákaz činnosti. Žalovaný má za to, že postupoval zákonným způsobem s vyloučením jakékoli libovůle. Uložené tresty byly sníženy na polovinu, žalovaný má za to že jejich uložení dostatečně odůvodnil.

4. V replice žalobce opětovně namítl nedostatečný popis skutku, setrval také na svém názoru o nemožnosti spáchaní přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, mělo být postupováno podle zásady *in dubio mitius*. Opětovně rovněž namítl nezákonnost uložené sankce, odůvodnění je nepřezkoumatelné. Žalovaný je povinen dbát na to, aby mezi případy nedocházelo k nedůvodným rozdílům, dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu bylo zapotřebí dané uložit ani z jakého důvodu snížil výši trestů, v případě zákazu činnosti na jeden rok. Žalovaný také dostatečně nevysvětlil, z jakého důvodu je shledal potřebné uložit tento správní trest vedle pokuty.
5. Žalovaný v návazném vyjádření poukázal na to, že závěr uvedený v rozsudku zdejšího soudu č. j. 2 A 40/2016 – 44 ze dne 27. 6. 2019 byl potvrzen Nejvyšším správním soudem, který se s jeho závěry ztotožnil, přičemž kasační stížnost proti zmíněnému rozhodnutí byla zamítnuta rozhodnutím č. j. 5 As 255/2019 – 32 ze dne 30. 4. 2020. Žalovaný uvedl, že dle závěrů zdejšího soudu k vykonávání taxislužby dochází i při pouhém nastoupení třetí osoby (zákazníka) do vozu poskytujícího taxislužby po předchozím objednání této služby přes aplikaci Uber, přičemž k vykonávání taxislužby musí být příslušný řidič vozidla v souladu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě držitelem oprávnění řidiče taxislužby. V daném případě je proto dle žalovaného zřejmé, že pokud žalobce poskytl přepravu v celém rozsahu, tedy došlo k vyzvednutí třetí osoby a její dopravě na místo určené třetí osobou, žalobce byl při vykonávání této činnosti povinen být držitelem oprávnění řidiče taxislužby, což ale nebylo splněno.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Žalobce byl shledán vinen ze spáchaní přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě porušením § 21c odst. 1 téhož zákona.
8. Pokud jde o přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, pak jeho skutková podstata byla v době spáchaní jednání žalobce (26. 2. 2018) i v době rozhodování správních orgánů zákonem stanovena shodně a zněla: *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*.
9. Od 1. 7. 2020 toto ustanovení zní tak, že podle něj *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*. Tato změna nemá na posouzení jednání žalobce vliv. Nejedná se o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější.
10. Dále došlo ke změně § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, který blíže definuje, kdo je oprávněn vykonávat práci řidiče taxislužby a jaké jsou obecné podmínky k získání oprávnění k této činnosti. Také tato změna nic nemění na posouzení žalobcova jednání,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

neboť spočívá pouze ve změně náležitostí ohledně udělení oprávnění, kterým však žalobce nedisponoval.

11. Dle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění do 30. 6. 2020 *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*
12. Dle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění do 30. 9. 2020 *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 2. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*
13. Dle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění od 1. 10. 2020 *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby udělí na žádost kterýkoli dopravní úřad, pokud je žadatel a) starší 21 let, b) spolehlivý podle § 9 odst. 2 a c) oprávněn k pobytu na území České republiky a, je-li to podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, oprávněn k výkonu práce na území České republiky, jde-li o občana jiného než členského státu, který není držitelem koncese pro provozování silniční motorové dopravy osobní vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, jeho manželem nebo registrovaným partnerem.*
14. V první žalobní námitce žalobce namítá nedostatečný popis skutku ve výroku. Je názoru, že zejména způsob spáchání skutku není ve výrokové části rozhodnutí rozveden dostatečně jasně a zřetelně s ohledem na vytýkané přestupkové jednání. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.
15. Podle § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti a přestupky a řízení o nich“), se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku, c) vyslovení viny, d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty, f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti, g) výrok o uložení ochranného opatření, h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a i) výrok o náhradě nákladů řízení.
16. Žalovaný původní výrok správního orgánu I. stupně změnil tak, že zní: „při přepravě dne 26.2.2018 v době od 9:35 hod. do 9:50 hod. od domu č. 40 v ulici Národní na Praze 1 před dům č. 1a v ulici Vršovická na Praze 10 jako fyzická osoba úmyslně vykonával s vozidlem tov. zn. Škoda Fabia, X, v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.“
17. Z uvedeného je zřejmé, že ve skutkové větě je předmětný skutek konkretizován zcela jednoznačným způsobem co do místa, času i způsobu jeho spáchání. Je jednoznačné, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jednalo o vykonávání práce řidiče taxislužby bez příslušného oprávnění, kdy toto spočívalo v přepravě osob příslušným vozidlem. Skutková věta obsahuje přesně stanovenou dobu páchání přestupku a místo spáchání, a jeho způsob – poskytnutí taxislužby vozidlem.

18. Popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání ve výroku odpovídá požadavkům ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Co se týče konkrétně náležitostí dle § 93 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, je žalovaným přesně označeno místo *od domu č. 40 v ulici Národní na Praze 1 před dům č. 1a v ulici Vršovická na Praze 10*, čas *dne 26. 2. 2018 v době od 9:35 hod. do 9:50 hod* i způsob - přeprava formou výkonu práce řidiče taxislužby vozidlem *tov. zn. Škoda Fabia, RZ X*. Z popisu žalovaného je jednoznačně seznatelné, o jaký skutek se jednalo – přeprava formou taxislužby. V případě žalobce není pochyb o tom, že se jednalo o přepravu smlouvenou, jak vyplývá z toho, že se jednalo přepravu formou taxislužby. Že se jednalo o tento způsob přepravy je nesporné, neboť je dostatečně doloženo obsahem spisu, konkrétně například protokolem o výsledcích kontroly. Je naopak vyloučeno, že by se jednalo o přepravu sdílenou či o společenskou službu, jak žalobce uvádí v žalobě. Ani sám žalobce neopírá svá tvrzení v tomto směru o žádné konkrétní skutečnosti, pouze je obecně uvádí jako možnost, kterou však žalovaný ve svém odůvodnění naopak jednoznačně vyloučil s odkazem na dokumentaci ve správním spise. Žalovaný ve svém odůvodnění vysvětlil, jaké změny provedl a z jakého důvodu. Je rovněž zjevná skutková a právní část, žalobce nadto neupřesnil, v čem našel v tomto ohledu pochybení. Po popisu skutku ve výroku je následně adekvátně odkazováno na příslušné ustanovení zákona o silniční dopravě, které bylo porušeno, tj. je zřejmá právní kvalifikace skutku ve smyslu § 93 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb.
19. K námitce žalobce, že se nemohl se dopustit přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, soud uvádí, že tato je nedůvodná. Žalobce namítal, že se v jeho případě jednalo o jednorázovou záležitost, přičemž dle jeho názoru dle jazykového, teleologického i systematického výkladu je třeba v zákoně uvedený pojem „vykonává“ chápat tak, že předpokládá jednání, jehož znakem je trvalost a opakovanost. Na podporu svých závěrů poukázal mj. na rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 4 A 29/2016-48 ze dne 28. 6. 2018, to však bylo následně rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 267/2018-68 ze dne 30. 4. 2021 zrušeno a ve věci bylo poté vydáno rozhodnutí nové, kdy žaloba byla zamítnuta.
20. Soudu je z jeho činnosti známo, že soudy se již zabývaly řadou obdobných případů obviněných zastupovaných shodným právním zástupcem, kdy konkrétně námitka týkající se nemožnosti spáchat přestupek pro nenaplnění požadavku na opakovanost jednání byla soudy již vícekrát posouzena. Lze připomenout rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 326/2020 – 56 ze dne 22. 10. 2021, ve kterém Nejvyšší správní soud shrnul, že: „Co se týče naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 34a odst. 1 zákona o silniční dopravě, nedopustil se městský soud žádného pochybení. Zcela správně odkázal na rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, *Uber Spain*, věc C-434/15, ve kterém Soudní dvůr výslovně označil činnost řidičů Uberu za přepravní služby. Z tohoto rozsudku přitom vychází při své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 - 32; ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019 - 37; ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 344/2019 - 47, ze dne 30. 4. 2021, č. j. 5 As 267/2018 - 68; či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020 - 38), i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20) a Soudní dvůr (velký senát) Evropské unie tyto závěry znovu potvrdil v rozsudku ze dne 10. 4. 2018, *Uber France*, věc C-320/16. Z výše uvedené judikatury vyplývá

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

obecný závěr, že činnost platformy Uber představuje svojí povahou taxislužbu. Role aplikace UberPOP není omezena na pouhé zprostředkování služeb mezi řidičem a cestujícím. Platforma Uber má totiž rozhodující vliv na podmínky, za kterých řidiči své služby poskytují (stanovuje maximální cenu jízdy a danou částku vybírá před tím, než část z této sumy vyplatí řidiči, vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a chování řidičů – k tomu blíže viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci „Uber Spain,“ příp. stanovisko generálního advokáta poskytnuté k této věci). Důsledkem je proto to, že zprostředkovatelská služba zajišťovaná aplikací UberPOP musí být považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je právě přepravní služba.“

21. K příslušné námitce si soud dovoluje odkázat také na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2022, č. j. 10 As 257/2020 – 69, ve kterém mj. ke stejné námitce uvedl, že: „přestupek podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě lze spáchat i jedinou přepravou. Slovesný vid nedokonavý v § 34e odst. 1 (vykonává práci) znamená, že ustanovení míří na veškerou činnost spadající pod práci řidiče taxislužby, nikoli na samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě. Pro závěr, že pachatel vykonával práci řidiče taxislužby, tak stačí prokázat jedinou přepravu; ta byla totiž indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro Uber. Stěžovatel spoléhá na ryze gramatický výklad; ten by vedl k závěru, že řidič se nemůže dopustit přestupku podle § 34e odst. 1, pokud není kontrolován opakovaně a není mu prokázána soustavná činnost. Tato úvaha však pomíjí výklad logický, systematický i teleologický a její správnost nepotvrzuje ani pozdější novelizace vykládaného ustanovení zákonem č. 115/2020 Sb. (viz k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, bod 35; rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2021, čj. 5 As 267/2018 - 68, bod 35, či ze dne 22. 10. 2021, čj. 5 As 326/2020 - 56, bod 27). (...) Z povahy činnosti pro Uber je zřejmý úmysl řidiče poskytovat (nikoli jednorázově poskytnout) přepravu, neboť podmínkou poskytování služby je registrace řidiče u této platformy. Je-li tedy v řízení prokázáno, že konkrétní osoba pracovala jako řidič platformy Uber, je tím i dáno, že taková osoba skutečně vykonává práci řidiče taxislužby. Není přitom podstatné, kolikrát řidič přepravu vykoná (výše již citovaný rozsudek 5 As 326/2020, bod 25). V nynější věci správní orgány prokázaly, že stěžovatel byl v aplikaci Uber registrován, což ostatně potvrdil tím, že se po objednání dostavil na místo zahájení přepravy. Tuto přepravu následně také vykonal. Přestupek podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě tedy stěžovatel bezpochyby spáchal.“ Při jednání právní zástupce žalobce akcentoval odlišné stanovisko soudce Radovana Suchánka, se kterým se však městský soud neztotožňuje, neboť jak uvedl Ústavní soud, registrací v aplikaci Uber řidič popírá jednorázovost poskytování přepravy.
22. V případě žalobce není pochyb o tom, že byl registrován na platformě Uber a poskytl přepravu objednanou prostřednictvím aplikace Uber, jak je doloženo mj. záznamem z kontrolní jízdy. Jak podotkl žalovaný, uskutečnit v pozici řidiče přepravu objednanou prostřednictvím aplikace Uber nelze mimoděk, nýbrž dané vyžaduje přímou účast řidiče při registraci do aplikace a zadání příslušných údajů. V případě žalobce je nesporné, že tuto přepravu vykonal, a to v čase a místě popsaném ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto soud ve smyslu výše citované argumentace konstatuje, že bylo u žalobce prokázáno vykonání přepravy skrze aplikaci Uber, kdy tímto bylo prokázáno rovněž vykonávání práce řidiče taxislužby.
23. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozhodnutí zabíral také další námitkou žalobce, kdy se domnívá, že mělo být v jeho případě postupováno podle zásady in dubio mitius, lze-li ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě vyložit dvěma způsoby. Také k této námitce si soud dovoluje dokázat na odůvodnění citovaného rozsudku, kdy konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Zásada „v pochybnostech ve prospěch“ se tu

neužije. Úspěšná nemůže být ani obrana zásadou in dubio mitius. Tato námitka je soudu rovněž dobře známa; představuje další standardní obranu pachatelů v těchto případech. NSS však již několikrát uzavřel, že povinnost vykládat ustanovení v pochybnostech ve prospěch se uplatňuje jen tehdy, pokud proti sobě stojí dva rovnocenné výklady; tak tomu v této věci není (již citovaný rozsudek 5 As 267/2018, bod 36, či rozsudek ze dne 12. 5. 2022, čj. 9 As 192/2020 - 75, bod 19).“

24. K okruhu námitek týkajících se nezákonného ukládání sankce soud úvodem podotýká, že při přezkumu správního uvážení není úkolem správních soudů činnost správního orgánu nahrazovat, tj. nahrazovat správní uvážení uvážením soudním, nýbrž toliko posoudit, zda správní orgán v napadeném rozhodnutí správní uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). V nyní posuzované věci se správní orgány zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí nedopustily.
25. Žalobci byla správním orgánem I. st. uložena pokuta ve výši 50 000,-Kč, zákaz činnosti na dobu dvou let a povinnost uhradit náklady řízení. Správní orgán I. st. uložil žalobci pokutu podle § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě ve znění do 30. 6. 2020, dle kterého *za přestupek lze uložit pokutu do 100 000 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. a)*. Žalovaný poukázal na ust. § 34e odst. 5) téhož zákona, podle kterého *za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 50 000 Kč, jestliže se jej dopustil dopravce, který je na základě koncese oprávněn k provozování taxislužby, nebo se jej dopustila osoba, která byla k takovému dopravci ve vztahu podle § 21 odst. 3 písm. a) bodu 1*. Dále žalovaný uvedl, že § 21 odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona stanoví podmínku existence základního pracovněprávního vztahu mezi dopravcem a řidičem.
26. K tomu žalovaný poukázal na svá zjištění, že žalobce vykonával práci řidiče taxislužby pro dopravce MDI INVEST s.r.o., sídlo: Jemnická 355/3, 140 00 Praha 4, IČ: 05805902, kdy ze spisového materiálu nevyplývá, že by obviněný nebyl s tímto dopravcem v základním pracovněprávním vztahu ve smyslu § 21 odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona o silniční dopravě. V protokolu č. T/20180226/1/Ne je v tomto směru záznam v bodě 7, že při kontrole nebylo v tomto směru prokázáno porušení zákona o silniční dopravě. Nebylo tak prokázáno, že základní pracovněprávní vztah mezi uvedeným dopravcem a obviněným neexistoval. Při kontrole sice obviněný doklad o existenci pracovněprávního vztahu s uvedeným dopravcem nepředložil, ale zákon o silniční dopravě nestanoví povinnost mít tímto dokladem vybaveno vozidlo. Při kontrole tak nemusel mít obviněný uvedený doklad u sebe. Žalovaný uvedl, že je názoru, že vykonávání práce řidiče taxislužby jménem dopravce předpokládá souhlasný projev vůle obou těchto stran, kdy v řešeném případě uvedený dopravce musel dát obviněnému pokyn, aby pod jeho obchodním jménem práci řidiče taxislužby vykonával, přičemž obviněný se tímto pokynem řídil a začal práci řidiče taxislužby vykonávat. Za tohoto důkazního stavu bylo dle žalovaného na místě při ukládání sankce použít § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě, které je pro žalobce výhodnější.
27. Soud neshledal pochybení. Žalovaný uvedl, že protiprávní jednání spáchané žalobcem považuje za mimořádně závažné, současně však adekvátně snížil pokutu z důvodu, že bylo správním orgánem v prvním stupni postupováno podle ustanovení, které na případ žalobce nedopadá. Postupoval v maximální míře ve prospěch žalobce, pokud i přesto, že ten nedoložil doklad o svém pracovněprávním vztahu k uvedené společnosti, žalovaný tento vztah zohlednil v rámci možnosti snížení sankce. Žalovaný dále vysvětlil míru snížení

sankce tak, že uvedl, že tato byla snížena poměrně, stejně jako byl takto snížen i uložený zákaz činnosti. Dané odůvodnil tím, že zatímco dle § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě byla maximální možná výše sankce 100 000,-Kč, podle § 34e odst. 5 téhož zákona je tato hranice 50 000,-Kč, tj. polovina, proto oba správní tresty snížil o polovinu, k čemuž soud pouze pro úplnost dodává, že správní trest pokuty byl snížen dokonce více než o polovinu. Takový postup žalovaného soud považuje za zcela dostatečně vysvětlený, přičemž s odkazem na příslušná ustanovení byl logický i postup snížení o polovinu. Nedošlo k překročení správního uvážení.

28. Důvodná není ani námitka žalobce, ve které uvádí, že žalovaný je povinen dbát na to, aby v rámci postihu obdobných jednání nedocházelo k nedůvodným rozdílům. Žalovaný k této námitce sdělil, že jednotlivé případy jsou posuzovány jednotlivými úřady městských částí, kdy žalovaný jako odvolací orgán je poté limitován jejich rozhodnutími v tom smyslu, že nemůže uloženou sankci změnit v neprospěch dotyčného. Proto pokud je například jednou městskou částí v prvním stupni rozhodnuto o uložení správního trestu zákazu činnosti a jinou částí je uložen pouze správní trest pokuty, nemůže již žalovaný stav „dorovnat“ tím, že by dodatečně uložil správní trest zákazu činnosti i v případě, ve kterém uložen nebyl. Žalobce nepředložil jím namítaná 2 rozhodnutí o tvrzené jiné praxi žalovaného a při jednání odstoupil od jejich provedení jako důkazu. Soud k tomu konstatuje, že obecně platí, že rozhodovací praxi správního orgánu ve smyslu legitimní očekávání rovného přístupu je nutné prokázat v určitém poměru, nelze z 1 rozhodnutí dovodit rozhodovací praxi správního orgánu, resp. z takového rozhodnutí odvozovat „závažnost“ pro správní orgán i v ostatních věcech. Může nastat praktická překážka neznalosti rozhodovací praxe účastníkem, ale pokud je takové porušení rovnosti tvrzeno, musí být prokázáno. Zároveň vzhledem k výhradní účasti právního zástupce ve věci Uber má soud za to, že zástupce žalobce má znalosti o rozhodovací praxi žalovaného, tudíž mu nebránilo takové tvrzení opřít o zásadně odlišné množství rozhodnutí s rozdílnou výší trestu. Žalobce tak neprokázal, že by v jeho případě žalovaný rozhodoval zásadně odlišně než v jiných obdobných případech.
29. Žalovaný se dále rovněž v souladu se zákonem zaobíral osobními a majetkovými poměry žalobce. K posouzení likvidačního charakteru pokuty lze uvést mj. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 – 133 ze dne 20. 4. 2010, ve kterém soud uvedl, že: *„Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“* Žalovaný konstatoval, že pokuta ve výši 20 000,-Kč je natolik nízká, že nemůže být pro žalobce za žádných okolností likvidační. K tomu žalovaný doplnil, že dopad pokuty je možné zmírnit jejím rozložením do splátek ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, a to až na 6 let. Podle žalovaného dále: *„bez ohledu na individuální hodnocení výše pokuty v každém jednotlivém případě nelze odhlížet od závažnosti daného typu přestupku, která se projevuje ve výši horní hranice sazby pokuty. Ta má zajistit, aby sankce měla vůbec nějaký účel, a to nejen preventivní, ale i represivní. Obviněnému byla uložena pokuta ve výši 40% maxima. S ohledem na velkou závažnost přestupku je odvolací orgán názoru, že v případě nižší sankce, by tato nesplnila svůj účel, ačkoliv je jistě citelným zásahem do rozpočtu obviněného. Je nesporné, že každá uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. Má-li odvolací orgán ve smyslu §*

37 písm. f) ZOP přihlédnout k osobním poměrům obviněného, má za to, že obviněný je osobou v produktivním věku a současně evidentně dobrém zdravotním stavu, vzhledem k tomu, že se rozhodl vykonávat zaměstnání, při kterém jsou mu svěřeny do rukou životy a zdraví přepravovaných cestujících. Při současné rekordně nízké nezaměstnanosti se správní orgán nedomnívá, že by si obviněný nebyl schopen v souvislosti s uložením trestu zákazu činnosti najít jiné zaměstnání, které by mu umožnilo uspokojit základní životní potřeby.“ Lze shrnout, že žalovaný se dostatečným způsobem vyjádřil k osobním a majetkovým poměrům žalobce ve vztahu k výši uložené pokuty. Bylo rovněž přihlédnuto k polehčující okolnosti, kterou je fakt, že se žalobce daného jednání dopustil poprvé.

30. K námitkám ohledně nezákonného ukládání správního trestu zákazu činnosti soud uvádí následující. Žalovaný připustil, že uložení zákazu činnosti správním orgánem I. st. mohlo být podrobnější, nicméně poukázal na velkou závažnost spáchaného přestupku. K tvrzení žalobce ohledně absence vysvětlení správního orgánu, v čem je spařováno hrozba opakování jeho činnosti, když sám správní orgán měl uvést, že nebylo zjištěno, že by žalobce svou činnost opakoval, soud uvádí, že předpoklad možného opakování činnosti je dán registrací žalobce na platformě Uber, na základě které lze dovodit jeho úmysl poskytovat přepravu i v budoucnosti znovu. Přestože se tedy jedná o v tomto směru první zjištěné žalobcovo protiprávní jednání, nelze vyloučit, že by bylo v budoucnu opakováno.
31. Soud považuje postup žalovaného za adekvátní, i pokud jde o jeho další argumentaci, kterou odůvodnil, z jakého důvodu považuje za vhodné uložení trestu zákazu činnosti. Žalovaný konkrétně uvedl, že: „Odvolací orgán v tomto směru doplňuje, že považuje uložení správního trestu zákazu činnosti za důvodné. Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že mnozí řidiči využívající aplikaci Uber nadále porušují zákon o silniční dopravě, čímž jsou značně zvýhodněni oproti řidičům snažícím se dodržovat příslušnou legislativu a celý trh v taxislužbě na území Prahy je zásadně pokřiven. Samotné ukládání pokut se přitom jeví značně neúčinné. Obviněný si neopatřil zcela zásadní doklad, který je k výkonu práce řidiče taxislužby nezbytný, přičemž uložit za takto závažný přestupek trest zákazu činnosti je zcela v souladu se smyslem zakotvení tohoto trestu v zákonu o silniční dopravě. Dle odvolacího orgánu je uložení tohoto trestu vhodné nejenom z hlediska represe a individuální prevence vůči obviněnému, ale i z hlediska generální prevence, tzn., aby měl trest preventivní účinek vůči ostatním řidičům poskytující přepravu bez příslušných dokladů.“
32. Úvahy žalovaného soud považuje za přezkoumatelné. Z jeho odůvodnění žalovaného je zjevné, že protiprávní jednání žalobce považuje za závažné, kdy vzhledem k tomu, že s žalobce neopatřil zásadní doklad potřebný pro výkon řidiče taxislužby, považuje žalovaný za nezbytné uložení také trestu zákazu činnosti. Žalovaný se dostatečně zabýval okolnostmi daného případu, které zasadil do kontextu dalších obdobných případů řidičů využívajících platformu Uber. Žalovaný v souvislosti s odůvodněním závažnosti jednání žalobce poukázal na skutečnost zvýhodnění řidičů využívajících platformu Uber oproti řidičům „taxislužby“. Žalovaný také poukázal na to, že ukládání trestu zákazu činnosti považuje za vhodné z hlediska nejen individuální, ale i generální prevence, kdy také podotkl, že ukládání pokut se nejvíce jeví jako dostatečně účinné. Žalovaný na základě zjištěných skutečností snížil uložené správní tresty o polovinu a více než polovinu a svůj postup dostatečně zdůvodnil, přičemž nepřekročil míru přípustného správního uvážení v rámci zákonné sazby trestu.
33. Lze tedy shrnout, že žalovaný postupoval ve prospěch žalobce, když jeho protiprávní jednání považoval za vykonávání práce řidiče taxislužby pod obchodním jménem

zmíněného dopravce. V návaznosti na tento závěr žalovaný pokutu uloženou žalobci snížil, a to na 20 000,-Kč, taktéž snížil zákaz činnosti, a to o jeden rok. Soud se ztotožňuje se žalovaným ohledně závažnosti přestupku z důvodu jeho účasti v aplikaci Uber, neboť tímto došlo k obcházení regulace poskytování taxislužby, se kterou byly spojeny další náklady za vybavení vozidla a jeho pojištění. Zavedení aplikace Uber tak vedlo k narušení trhu taxislužby, neboť zde soutěžili registrovaní provozovatelé taxislužby a řidiči, kteří oproti regulované taxislužby měli nižší provozní náklady. Přičemž regulace taxislužby měla racionální základ – ochrana spotřebitele (pojištění vozidla taxislužby v případě škody přepravovaného) a také určitý dohled nad příjmy taxislužby ve smyslu daňového. Absolutní deregulací přepravy prostřednictvím aplikace Uber byly takové zákonem chráněné zájmy popřeny. Je nutné odlišit individuální a tudíž v určitém ohledu nahodilou úplatnou přepravu osob a spoluúčast v organizované skupině s přesahem na celé území ČR. Účast žalobce na přepravě prostřednictvím aplikace Uber tak soud považuje za zásadní přitěžující okolnost, která vyloučila uložení trestu při samé dolní hranici (10 tis. Kč, zákaz činnosti 6 měs.), přičemž uložený trest se blíží ke spodní hranici zákonné sazby trestu. Soud tak má za to, že žalovaným uvedená účast žalobce na aplikaci Uber implicitně zakládá odůvodnění výše trestu. Díky organizované povaze protiprávního jednání žalobce se soud ztotožňuje s preventivní funkcí zákazu činnosti, přičemž nelze pominout, že žalobce neměl oprávnění řidiče taxislužby, proto se jej zákaz činnosti mohl zasáhnout pouze tehdy, pokud by i nadále pokračoval v přepravě osob prostřednictvím Uber. V průběhu správního ani soudního řízení žalobce netvrdil, že měl záměr získat oprávnění k provozování taxislužby. Soud nepovažuje uložené tresty za nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce dané právě účastí v aplikaci Uber.

34. Při jednání soudu zástupce žalobce uvedl, že změnou zákonné úpravy došlo k dekriminalizaci daného jednání, aniž by specifikoval konkrétní ustanovení zákona, aby soud mohl posoudit včasnost takto nově uplatněné námitky. Nadále však platí povinnost při výkonu taxislužby osobou, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby (§ 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě), skutková podstata přestupku žalobce je nadále účinná (§ 34e zákona o silniční dopravě), nedošlo tak ke změně zákonné úpravy ve prospěch žalobce.
35. Soud vzhledem k výše uvedenému žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. 8. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce